

ปีที่ ๓๘ ฉบับที่ ๔๕๒ เดือนตุลาคม ๒๕๕๕

ตัว'ตุ่มพิเศษ

โลกไร้ส่วนขาด เลี้ยวลัดสู่อดีตกาล
โศกขั้ววงษ์ชีวาด้วยคุณภาพ

โคบูกซอน เรือรบหุ้มเกราะ ลำแรกของโลก

ตุตันคามอน
ตายเพราะอีโป?

มนุษย์สุดเพี้ยน จักรพรรดิผู้ยากไร้, 10 อันดับหญิงพรหมจารีแห่งประวัติศาสตร์
ตามติด...ดูชีวิตลูกบุคคลสำคัญ, กลีบสตาเตอร์และซากลิบลับจากทะเล
ดี...สืบหาขี้, เหล็กไหล สุดยอดเครื่องรางกายสิทธิ์

ข่าวเด่น พิเศษ (RS)

9 771513 064988

20 (RS) 80.00
121001

● ประวัติศาสตร์ไม่จาร์ก

๑๐ อันดับหนุ่มพรหมจารี แห่งประวัติศาสตร์

“หลาโนโตเสาร” เขียน.....

เรื่องราวชีวิตจริงของมนุษย์
นั้น จริงๆแล้วมีสี่สัน
แปลกแหวกแนวยิ่งกว่านิยาย ต่อ
ไปนี่คือ เรื่องของบรรดาผู้ชาย
ที่พิทักษ์พรหมจารีไว้ได้จบจน
วินาทีสุดท้ายของชีวิต เรื่อง
พิลึกๆแบบนี้หาอ่านที่ไหนไม่ได้
ง่ายๆ นั่นก็เพราะประวัติศาสตร์
ไม่กล้าจารึก !

๑. พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดธรรมสักขีแห่งอังกฤษ (St. Edward the Confessor KING OF ENGLAND)

ทรงไม่เคยเสวยสุขทางเพศกับพระราชินีอีดิธ ผู้เป็นพระมเหสีเลยสักครั้ง ศาสนาคริสต์เรียกว่า การสมรสแบบไร้มลทิน อันเป็นที่มาของฉายาอันไม่น่าเบิกบานพระหฤทัยแก่พระมเหสีว่า “ราชินีพรหมจารี” มีข้อสงสัยและวิพากษ์วิจารณ์กันว่า พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดทรงพิทักษ์รักษาพรหมจรรย์อันเนื่องมาจากความเคร่งในทางศาสนา หรือเป็นเพราะว่า...ท่านไม่ทรงหลงใหลในสตรีเพศกันแน่? แต่ประวัติศาสตร์จารึกไว้ว่า พระองค์ทรงมีจริยาวัตรอันงดงาม บริสุทธิ์ และในปี ค.ศ.1161

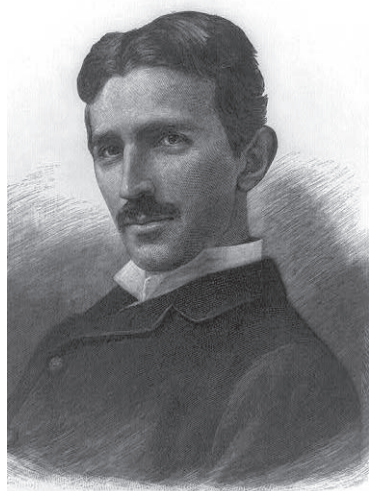
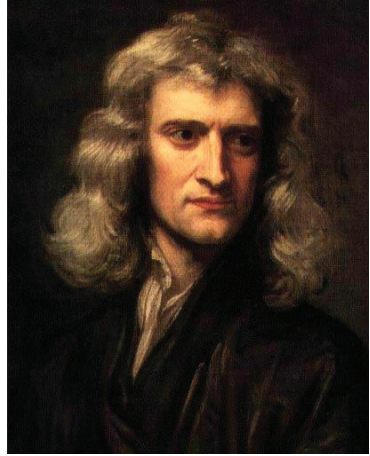
ทรงเป็นกษัตริย์อังกฤษพระองค์แรกที่ได้รับแต่งตั้งเป็น “นักบุญ” อย่างเป็นทางการ ทรงเป็นนักบุญของบรรดาผู้หญิงร้ายและการแต่งงานที่ไม่มีความสุขไปซะงั้น

๒. เซอร์ ไอแซค นิวตัน (Sir Isaac Newton)

นักคณิตศาสตร์ นักฟิสิกส์ ผู้ค้นพบ “กฎแรงโน้มถ่วง” ไม่ยอมถูกดึงดูด้วยความสุขสำราญของคาโลเกีย เขาครองตัวเป็นโสดตลอดชาติ มีนิสัยเคร่งขรึมและเคร่งครัดในศีลธรรม ว่ากันว่า เขาเคยหัวเราะเพียงครั้งเดียวในชีวิต ! เพื่อนคนหนึ่งถูกเขาตัดสัมพันธ์ด้วยโทษฐานเล่าเรื่องตลกทะเล่ตั้งตั้งเกี่ยวกับแม่ชีให้ฟัง

๓. นิโคลา เทสลา (Nikola Tesla)

นักวิทยาศาสตร์ผู้คิดค้นระบบไฟฟ้ากระแสสลับ ถือเป็นบิดาของอุปกรณ์ไฟฟ้าและการสื่อสารไร้สาย เขาหลีกเลี่ยงสายสัมพันธ์สวาททุกรูปแบบ เพราะเชื่อว่าเซ็กซ์เป็นตัวดูดกลืนพลังความคิดสร้างสรรค์ เมื่อนักข่าวถามว่า ทำไมเขาไม่แต่งงาน

จากบนลงล่าง พระเจ้าเอ็ดเวิร์ดธรรมสักขีแห่งอังกฤษ, เซอร์ไอแซค นิวตัน และ นิโคลา เทสลา

เทสลาตอบว่า "ผมว่า ผลงานประดิษฐ์-กรรมดี ๆ ที่สร้างขึ้นโดยชายที่แต่งงานแล้วนั้น ..หาแทบไม่มี..."

๕. ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน (Hans Christian Andersen)

นักเขียนเทพนิยายชื่อดังอมตะ เคยไปใช้บริการโสเภณีบ้าง แต่กลับหมกมุ่นอยู่แค่กิจกรรมบนโต๊ะ เขาให้บรรดาสาวบริการมานั่งคุยด้วยเท่านั้น ลือกันว่าเขาน่าจะชอบเพศเดียวกัน

ฮันส์ คริสเตียน แอนเดอร์สัน

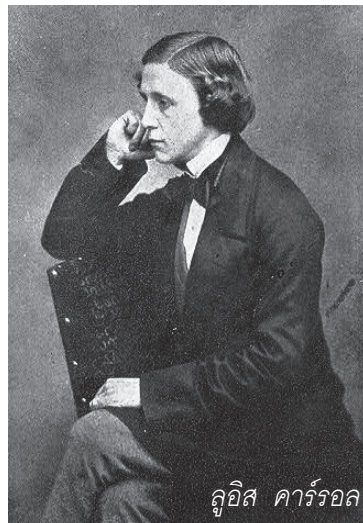

เจ.เอ็ม. บาร์รี

เขาไม่เคยแต่งงาน และตายไปพร้อมกับความบริสุทธิ์ทุกกระเบียดนิ้ว

๕. เจ.เอ็ม. บาร์รี (J. M. Barrie)

ผู้สร้าง "ปีเตอร์ เพน" เด็กชายตัวน้อยที่ไม่ยอมโต เขาสูงแทบไม่ถึง ๑๖๐ ซม. และคิดว่าเป็นเพราะความดีทำให้เอื้อมหญิงสาวไม่ถึงสักราย ในปี 1894 เขาป่วยหนักมาก เกรกว่าจะตายอย่างเสียเชิงชาย จึงรีบขอแต่งงานกับแมรี แอนเซล ดาราสาวสวยที่แสดงในบทละครที่เขาแต่ง เธอตกลงแต่งงานด้วย แต่แล้วในระหว่างฮันนีมูน บาร์รีกลับไม่ยอมสานสายสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาให้แน่นแฟ้นสักชิ้น ความรักของทั้งคู่จึงจบลงอย่างค้างเติ่งไม่ได้แฮปปี้เอนด์ดังเหมือนในเทพนิยาย ที่แท้ปีเตอร์ เพนตัวพ่อผู้ไม่ยอมโตก็คือผู้ประพันธ์นั่นเอง

ลูอิส คาร์รอล

เอ็ดการ์ เดกาส

๖. ลูอิส คาร์รอล (Lewis Carroll)

ศาสตราจารย์วิชาคณิตศาสตร์ และนักเขียนหนังสือเด็กที่กลายเป็นวรรณกรรมอมตะ รวมถึงเรื่อง "อลิซในแดนมหัศจรรย์" เขาไม่เคยมีสัมพันธ์กับผู้หญิงเลย แม้ว่ามีครั้งหนึ่งเคยมีข่าวฉาวกับดาราสื่อ **เอลเลน เทอร์รี่** แต่ดาราสาวปฏิเสธ และบอกว่า "เขาชอบฉันเหมือนกับที่เขาชอบใครก็ตามที่มีอายุเลย ๑๐ ขวบขึ้นไปนั่นแหละ"

๗. เอ็ดการ์ เดกาส (Edgar Degas)

จิตรกรและประติมากรแนวอิมเพรสชันนิสต์ผู้หนึ่งเป็นที่อิจฉาของหนุ่มๆ เพราะวันๆได้นั่งจ้องมองหญิงเปลือยในอ่างอาบน้ำคนแล้วคนเล่า แต่ว่าฟ้าย่อมยุติธรรม เขาไม่ได้ผลิตเพิลินบันเทิงต่านักหрок น่าจะเป็นเพราะเขาสิ้นไรสมรรถภาพทางเพศ นอกจากนี้เขายังมีมุมมองที่ต่างจากหนุ่มๆทั่วโลกโดยสิ้น

เชิง มีอยู่วันหนึ่ง เมื่อมีคนถามว่า “ทำไมคุณถึงวาดภาพหญิงสาวได้น่าเกลียดพิลึก?” เขาตอบว่า “ก็เพราะพวกผู้หญิงส่วนใหญ่มันน่าเกลียดนะสิครับ!”

๘. จอร์จ เฟรเดอริค แฮนเดล (George Frideric Handel)

คีตกวีชาวเยอรมันมีชีวิตส่วนตัวที่เก็บงำมิดชิด เมื่อพระเจ้าจอร์จที่ ๒ ซึ่งทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ ได้ถามว่าทำไมเขาถึงไม่ชวนขวยหาภรรยา แฮนเดลตอบว่า “ผมไม่มีเวลาสำหรับเรื่องใดๆ นอกจากดนตรี ขอรับ” แต่จริงๆ แล้ว ครั้งหนึ่งเขาก็เคยมี

จอร์จ เฟรเดอริค แฮนเดล

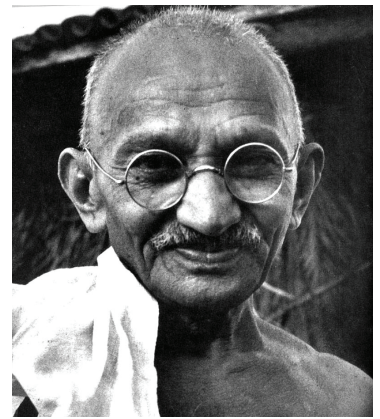

ซอเรน คีร์เคอการ์ด

เวลาไปร่วมประสานสายตากับเพื่อนสนิท ซึ่งเป็นนักประพันธ์เพลงและนักร้อง ชื่อโจฮันน์ แม็ทเธอสัน วันหนึ่งในระหว่างการแสดงละครเพลง แฮนเดลกับเพื่อนสาวทักมีปากเสียงกันว่าใครจะเล่นฮาร์พสิคอร์ด แล้วก็เกิดต่อแยงกันกลางวงดนตรี

๙. ซอเรน คีร์เคอการ์ด (Soren Kierkegaard)

นักปรัชญาชาวเดนมาร์ก ผู้มีสายตาทะลึงไปถึงในมุ้ง เขาครุ่นคิดพิจารณาแล้วก็ประกาศว่า ความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสิ่งที่สกปรก น่ารังเกียจอย่างยิ่ง เขาเคยบอกว่า “ผมมีความสุขทดทู่ใจสำหรับภรรยาที่แสนซื่อสัตย์” ตอนอายุ ๒๔ ปี เขาเคยตกหลุมรักเด็กสาววัย ๑๔ ชื่อ เรจินอลเซน และได้หมั้นกันสั้นๆ ก่อนที่เขาจะถอนหมั้น แต่เขาก็ไม่เคยลืมเธอได้ ตลอดเวลาหลายปี เขาพยายามดึงหัวใจเธอกลับมา โดยการเขียนหนังสืออันเต็มไปด้วยปรัชญาข้อคิดลึกลับซึ่งหมองๆ หม่นๆ ให้เธอ จนต่อมาเขาได้กลายเป็น “บิดาแห่งปรัชญาอัตถิภาวนิยม” ไปโดยไม่ตั้งใจ ถึงแม้เธอไม่เคยหวนกลับมาหาเขา แต่เขายังคงรักเดียวใจเดียวไม่เสื่อมคลาย พร้อมกับมอบมรดกทุกอย่างให้เธอแต่เพียงผู้เดียว

๑๐. มหาตมะคานธี (Gandhi)

ในช่วงอายุ ๓๐ กว่า คานธีได้แต่งงานกับแม่มาลัยลูกติด และทำให้เธอประหลาดใจด้วยการสาบานต่อหน้าฟ้าดินว่า จะรักษาพรหมจรรย์ไว้ตลอดชีวิต พร้อมกับอธิบายว่า การมีอำนาจควบคุม “ของเหลวสำคัญ” ในร่างกายจะช่วยเสริมส่งพลังทางจิตวิญญาณ อีกทั้งยังทำให้ไม่หมดลมในช่วงจำศีลอดอาหารยาวนาน ในวัย ๓๐ กว่า เขาเซอร์ไพรส์ภรรยาอีกครั้ง ด้วยการจ้างบรรดาหญิงสาวมานวดตามเนื้อตัวและให้มานอนเปลือยกายอยู่ข้างๆ เพื่อทดสอบความเป็นบรูษพรหมจารี สาวบางคนถึงกับหันหลังให้ด้วยความกระอักกระอ่วน (หรืออิจฉาก็ไม่แนใจ) ภายหลัง ท่านคานธีจึงยกเลิกการทดลองพิทักษ์รักษาพรหมจรรย์แบบพิสดารนี้ไปในที่สุด

และนี่คือทั้งหมดทั้งหมดของ ๑๐ อันดับหนุ่มพรหมจารีแห่งประวัติศาสตร์ ●

โคบุกซอน เรือรบหุ้มเกราะลำแรกของโลก วัชรพงศ์ ทัศนบรรจง เขียน

ในช่วงสงครามกลางเมืองอเมริกา ได้มีการประดิษฐ์เรือรบหุ้มเกราะขึ้น เพื่อให้โจมตีเรือรบของอีกฝ่าย (ที่ยังเป็นไม้) แต่ทว่ายังมีน้อยคนนักที่รู้ว่าเรือรบหุ้มเกราะถือกำเนิดขึ้นก่อนหน้านั้นเป็นร้อยๆ ปีมาแล้วที่ประเทศเกาหลี ในชื่อว่าเรือโคบุกซอน หรือ “เรือเต่า”

สงครามอิมจิน ญี่ปุ่นบุกเกาหลี ตั้งแต่ปี ค.ศ.1467 เป็นต้นมา ประเทศญี่ปุ่นเผชิญกับภัยสงครามกลางเมืองระหว่างเหล่าไดเมียว (เจ้าผู้ครองแคว้น) ที่ต้องการเป็นใหญ่ในญี่ปุ่น จนกระทั่งในปี ค.ศ.1590 โทโยโทมิ ฮิเดโยชิ ยอดขุนพลชามูโรสามารถรวบรวมแคว้นต่างๆ

รวมกันได้ เป้าหมายต่อไปของฮิเดโยชิคือการบุกเข้าโจมตีประเทศจีนของราชวงศ์หมิง (ว่ากันว่าที่ฮิเดโยชิต้องการบุกจีนมีเหตุผลหลายประการเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นต้องการขยายอำนาจของตน ต้องการแก้แค้นเงินที่มักทำตัวเป็นพี่ใหญ่ หรือแม้กระทั่งต้องการส่งทหารไปตาย เพื่อจะได้ปกครองญี่ปุ่นง่ายขึ้น ถ้าอย่างรู้ว่าข้อไหนจริงแท้ไม่มั่วมีมก็ลองจุดสุปรามกันเองละกัน)

แต่ทว่าก่อนจะส่งกำลังพลเข้าโจมตีจีน กองทัพชามูโรญี่ปุ่นต้องกรีธาทัพผ่านเกาหลี ซึ่งอยู่ในการปกครองของราชวงศ์โชซอนเสียก่อน ดังนั้นในปี ค.ศ. 1592 ฮิเดโยชิ จึงส่งกองทัพชามูโรกว่าแสนนาย กองทัพชามูโรเข้าโจมตีเมืองปูซาน และดาแดจิน แล้วบุกรุกเข้าไปเรื่อยๆ ถึงแม้ว่าทางราชสำนักโชซอนจะ

โทโยโทมิ ฮิเดโยชิ

ส่งกองทัพเข้าต้านทาน แต่ด้วยความแตกต่างทางด้านการรบ (เนื่องจากในช่วงนั้นเป็นช่วงที่ชนทางเหนือของเกาหลีกำลังขยายอำนาจ ทำให้เกาหลีต้องส่งทหารที่มีฝีมือไปประจำการทางเหนือ ส่งผลให้ทางใต้ที่ญี่ปุ่นเข้าโจมตีเป็นพวกนั่งตบยุงมากกว่าฝึกเพลงดาบ) ทำให้ฝ่ายเกาหลีพ่ายแพ้ไปทุกครั้ง หลังจากยกพลขึ้นบกได้เพียง ๒ อาทิตย์ก็วกวากองทัพซามูไรก็สามารถเข้ายึดเมืองฮันยาง (กรุงโซลในปัจจุบัน) เมืองหลวงของเกาหลีได้สำเร็จ แต่ก็พบกับความวุ่นวาย เนื่องจากพระเจ้าซอนโจ กษัตริย์เกาหลีได้เสด็จหนีไปก่อนแล้ว ในขณะที่กองทัพซามูไรรุกคืบเข้าไป เกาหลีก็ได้เกิดวิบุรุษที่จะกู้วิกฤตชาติในครั้งนี้ เขาผู้นั้นก็คือแม่ทัพเรือฝ่ายซ้ายแห่งมณฑลจอนลา แม่ทัพเรือ ยีซุนชิน

จุดกำเนิดเรือโคบุกซอน

หลายท่านอาจจะงงว่าทำไมแม่ทัพเรือถึงสามารถช่วยให้เกาหลีพ้นวิกฤตได้ ทั้งที่กองทัพซามูไรบุกตะลุยในเกาหลีไปเกือบครึ่งประเทศแล้ว คำตอบก็คือ ยีซุนชินไม่ได้นำทัพตบเท้าไปลุยกองทัพซามูไร แต่มุ่งหน้าทางใบเรือออกโจมตีกองเรือลำเลียงของญี่ปุ่นแทน เพื่อเป็นการตัดกำลังเสริมของพวกทัพซามูไรที่

ยีซุนชิน

หนุนมาช่วยเพื่อน และอาวุธลับของท่านแม่ทัพเรือยีซุนชิน ที่รอต้อนรับทัพเรือซามูไรก็คือ เรือโคบุกซอน หรือเจ้าเรือเต่าหุ้มเกราะของเรานั้นเอง

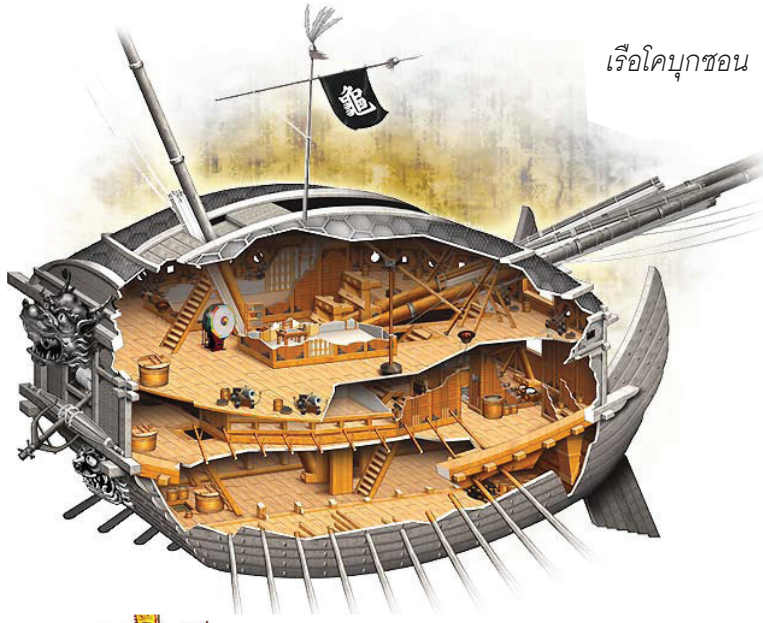
เริ่มแรกเดิมทีนั้น กองทัพเรือเกาหลีจะมีเรือพานอิกซอน เป็นเรือประจำการหลักในการเข้าโจมตีเรือข้าศึกศัตรู โดยเหล่าราชนาวิกโยธินทั้งหลายจะระดมยิงธนูเข้าใส่ข้าศึก และปืนขึ้นไปจัดการ แต่วิธีใช้ไม่ได้ผลกับนักรบซามูไร เพราะแทนที่เหล่าลูกประตู่โซซอนจะไปเจ็อนเขา

เรือพานอิกซอน

แต่กลับถูกเขาเจ็อนกลับมาแทนแถมพวกซามูไรยังกระโดดเข้าบุกยึดเรืออีกต่างหาก เพราะฝีมือคนละชั้นกัน ดังนั้น ราชนาวิกโยธินในช่วงแรกที่รบกับซามูไรจึงเปรียบเสมือนแมงกะไซ โล่ชนลึบล้อ แม่ทัพลีซุนชินทราบถึงเรื่องนี้ดี จึงได้ปฏิรูปกองทัพเรือของตนขึ้นมาใหม่ โดยการนำปืนใหญ่เข้าประจำการบนเรือมากขึ้น และอาวุธลับของแม่ทัพยีซุนชิน นั่นคือ เรือโคบุกซอน

ว่ากันว่าแม่ทัพยีซุนชินและเหล่านายกองได้นำแบบเรือรบเก่ามาปรับปรุงให้เหมาะสมต่อการสู้รบกับพวกนาวิกโยธินญี่ปุ่น โดยนำโครงสร้างของเรือพานอิกซอนมาปรับปรุง ปรับชั้นบนของกราบทั้งสองข้างให้โค้งมน ความยาวของเรือโคบุกซอนนี้ยาวประมาณ ๓๐-๓๗ เมตร ดาดฟ้าหุ้มด้วยหลังคาเหล็ก มีเตื่อยแหลมยื่นออกมาไว้สำหรับแทงผู้ไม่หวังดีที่จะกระโดดข้ามมา ด้านหน้าเป็นหัวมังกร มีไว้เพื่อข่มขวัญเหล่าศัตรู และหัวมังกรนี้ยังสามารถพ่นควันได้อีกด้วยเพื่อเป็นการพรางตัวและบดบังทัศนวิสัยของฝ่ายศัตรู ด้านความเร็วเรือโคบุกซอนขับเคลื่อนด้วยใบเรือสองใบ และใบพาย ๑๘ เล่ม ใช้ฝีพาย ๘๐ คน เรือโคบุกซอนจึงมีระบบการป้องกันที่ดีเยี่ยม แดมด้วยความรวดเร็วคล่องตัว ส่วนทางด้าน

เรือโคบุกซอน

อาวูทหนัก ที่กราบเรือโคบุกซอน ติดตั้งปืนใหญ่เอาไว้ ๓๖ กระบอก โดยด้านบนของแนวปืนใหญ่มีช่องสำหรับให้บรรดาลูกประคูดุไชซอนสามารถมองสังเกตการณ์และลอบยิงธนูได้อีกด้วย กะบู้ล่างผลาญกันเลยทีเดียว

หลังจากที่เหล่าทหารชาวมุโรญี่ปุ่นตบเท้ากรีธาทัพเข้าโจมตีไชซอน แม่ทัพยี่ซุนชินก็ได้ยกทัพเรือเข้าโจมตีกองเรือลำเลียงของญี่ปุ่น เรือโคบุกซอนได้ร่วมเข้ายุทธนาวีครั้งแรกในยุทธนาวีแห่งชาซอน แล้วต่อจากนั้น

ก็ร่วมปฏิบัติการลุ่มกองเรือญี่ปุ่นทุกครั้ง กลยุทธ์ของท่านแม่ทัพยี่ซุนชินก็ง่าย ๆ กล่าวคือ เมื่อสืบจนค้นพบกองเรือศัตรู ก็สั่งให้เรือพานโอกซอนเปลี่ยนกระบวนเรือเป็นแนวเดียว เข้าล้อมเหล่าเรือรบศัตรู จากนั้นก็ระดมยิงปืนใหญ่และธนู หากไม่จำเป็นห้ามเข้าใกล้เรือญี่ปุ่น เมื่อระดมยิงปืนใหญ่ได้สำเร็จ ก็ถึงคิวพระเอกของเราคือเรือโคบุกซอน เจ้าเรือโคบุกซอนจะบุกเข้าหากองเรือศัตรู ระดมยิงสารพัดอาวุธที่มีไม่ว่าจะเป็นปืนใหญ่ ธนู หรือแม้กระทั่งควั่น มีอะไรก็ควายนให้หมด ถึงพวกชาวมุโรจะกระโดดเข้าบุกเรือ ก็ถูกเตี้ยดำแข็งดำขา ทำอะไรไม่ได้ นอกจากตะโกนถอย หรือไม่ก็สละเรือ ซึ่งปกติในการปฏิบัติการรบแม่ทัพยี่ซุนชินจะส่งเรือโคบุกซอนเป็น

หัวหอกในการบุกทะลุยกองเรือญี่ปุ่นประมาณ ๖ ลำเท่านั้น

เมื่อเจอยุทธการของแม่ทัพยี่ซุนชินเข้าให้ กองทัพเรือญี่ปุ่นก็และทุกครั้ง เพราะแม่ทัพคนนี้เก่งจริงลุดจริง ไม่เหมือนแม่ทัพไชซอนคนอื่นที่รบแบบขอไปที ถ้าไม่ตะโกนถอยก็ตะโกนหนี

ดังนั้นเมื่อฝ่ายลำเลียงชาวมุโรถูกโจมตีจากราชนาวีไชซอนอย่างหนัก ประกอบกับกองทัพบกชาวมุโรต้องเผชิญกับการต้านทานอย่างทรหดของทหารเกาหลีทางภาคเหนือที่สู้แบบหลังชนฝา แลยังมีกองทัพของราชวงศ์หมิงเข้ามาช่วยอีกต่างหาก เมื่อต้องเผชิญศึกทั้งสองด้าน ทั้งทางเหนือกองทัพผสมไชซอน-ต้าหมิงกำลังรุกคืบทะลุเข้ามา ส่วนทางใต้ก็มีแม่ทัพยี่ซุนชินรอล่นกองเรือญี่ปุ่นอีก ทำให้กองทัพชาวมุโรอันเกรียงไกร ต้องเปลี่ยนสถานะจากฝ่ายรุกเป็นฝ่ายรับ จากรับเป็นถอยจากถอยเป็นเจรจาสันติภาพเพื่อยุติสงคราม ซึ่งในครั้งนี้เป็นการยุติสงครามอิมจินครั้งที่ ๑ เท่านั้น เพราะอีก ๔ ปีต่อมา ฮีเดโยชิก็ส่งกองทัพชาวมุโรกว่าแสนคนเข้าบุกยึดเกาหลี (ในครั้งแรกฮีเดโยชิต้องการผ่านเกาหลีเพื่อไปบุกจีน แต่ไม่ประสบผล ทำให้ในครั้งนี้อีเดโยชิเปลี่ยนเป้าหมายใหม่เป็นการบุกยึดเกาหลีแทน)

กองทัพชามูไรได้รับการด้านทาน จากกองทัพผสมโซซอน-หมิง จน รุกเข้าไปในเกาหลีไม่ได้ แถมนที่ นำปวดใจสุดก็คือ กองลำเลียงถูก ท่านแม่ทัพเรือยี่ซุนชินเล่นงานจน สะบักสะบอมไปตามๆกัน ครั้น จะส่งกองทัพเรือชามูไรไปเล่นงาน แม่ทัพยี่ซุนชิน ก็กลับถูกเขาตี แดกกลับมามากที่ ดังนั้นแม่ทัพ ญี่ปุ่นจึงถือคติว่าไม่ได้ด้วยเล่ห์ ก็ เอาด้วยกล ส่งสายลับญี่ปุ่นไป เป่าหูราชสำนักโซซอนว่าจะมีทัพ เรือญี่ปุ่นบุกมาตี ฝ่ายราชสำนัก โซซอนก็หูเบา เมื่อรู้เรื่องเข้าก็ เต็มผาง รีบสั่งให้ยี่ซุนชินนำทัพ เหล่าลูกประคูดโซซอนออกตั้งรับ ทันที แต่แม่ทัพยี่ซุนชินเจนนาม กว่าพวกขุนนางที่วันๆเอาแต่เดิน ไปเดินมา รู้ว่าข่าวนี้เป็นข่าวลวง เขาจึงปฏิเสธที่จะรบ ผลก็คือ ทำให้มีคำสั่งฟ้าผ่าดังเบรียง ปลด เขาออกจากตำแหน่งแถบด้วยการ กักบริเวณอีกต่างหาก โทษฐาน ขัดใจนาย กองทัพไม่อาจจะขาด แม่ทัพไปได้ ดังนั้นทางราชสำนัก จึงส่งแม่ทัพเรือวอนกยุน มาแทน ยี่ซุนชิน

จุดจบเรือโคบุกซอน

เมื่อแม่ทัพวอนกยุนเข้ารับ ตำแหน่งก็สั่งระดมทัพเรือทั้งหมด ร้อยกว่าลำรวมทั้งเรือโคบุกซอน พระเอกของเรา หมายมั่นที่จะ ทำศึกขั้นเด็ดขาดกับทัพเรือญี่ปุ่น

ตามประสาแม่ทัพมาใหม่ไฟแรง แม่ทัพวอนกยุนเล่นเรือกำไบไป เรื่อยๆโดยปราศจากการวางแผน ทำเอาเหล่านายกองต่างใจเสียไป ตามๆกัน กลัวจะตายก่อนวัยอัน ควร ทำให้มีนายกองบางคน หนี ทัพพร้อมกับเรือพานอิกซอน ๑๓ ลำ ซึ่งนับว่าเป็นความโชคดีของพวกเขา เพราะถึงแม้จะมีทหาร หนีทัพ แม่ทัพวอนกยุนก็ไม่สนใจ กลับสั่งเคลื่อนทัพเรือดุ่มๆไป โดยไม่ดูตาม้าตาเรือตาขุนตาโคน ทำให้ไปเข้าตาชามูไรแทน ทันที ที่เจอกองทัพเรือญี่ปุ่น แม่ทัพ วอนกยุนก็สั่งให้เข้าบุกทันทีเพื่อ โชว์ให้รู้ว่าตนมีเพาเวอร์ ทัพเรือ โซซอนยังไม่ทันได้จัดกระบวนเรือ ก็ถูกเรือญี่ปุ่นโอบล้อม ระดมยิง ปืน และระดมบุกยึดเรือพานอิก ซอนตามประสาทวีโยอินชามูไร ส่วนเรือโคบุกซอนก็มีสภาพไม่ต่าง กับเรือพานอิกซอนมากนัก

เมื่อไม่มีการยิงปืนใหญ่ สนับสนุนจากเรือพานอิกซอน เรือโคบุกซอนพระเอกของเราก็ เหมือนกับกลองลอยน้ำที่รอคนมา เปิด เหล่าชามูไรบูไม้กระดานบน ดาดฟ้าเรือทับเดียวเหล็ก แล้วทุบ ทำลายดาดฟ้าเรือเข้าไปเจื่อนคน ข้างในได้อย่างสบายๆแบบเบิรด์ๆ กองทัพราชธานีโซซอนที่ยิ่งใหญ่ เกรียงไกร จึงกลายเป็นซากเรือ เก่าที่รอวันจม เหล่าลูกประคูด เรือรบ รวมไปถึงตัวท่านแม่ทัพ

วอนกยุนต่างพลีชีพในสงคราม ครั้งนั้นทั้งหมด สงครามครั้งนี้ เรียกว่า "ยุทธนาวีที่ช่องแคบ ซึลซอนลอยง" หลังสงครามครั้งนี้ก็ไม่ปรากฏว่ามีเรือเตาปฏิบัติ การอยู่อีกเลย

แต่เชื่อว่าราชธานีโซซอนจะ ล่มสลายไป เพราะแม่ทัพยี่ซุนชิน อยู่ทั้งคน ราชสำนักโซซอนมีคำสั่งด่วนจี๋คืนตำแหน่งให้แม่ทัพ ยี่ซุนชินทันที แม่ทัพยี่ซุนชินก็ไม่ ทำให้ราชสำนักผิดหวัง เขานำ กองเรือพานอิกซอน ๑๓ ลำ (ที่ หนีทัพมาก่อน) เข้าถล่มกองทัพ เรือญี่ปุ่นกว่า ๑๓๓ ลำ ได้สำเร็จ

ส่วนกองทัพบกชามูไรถูก กองทัพผสมโซซอน-ต้าหมิง ผลัก ดันให้ถอยร่นลงมาเรื่อยๆ จน ต้องตั้งมั่นตามชายฝั่งทะเล ฮีเด โยชิซึ่งป่วยหนักได้ออกคำสั่งสุด ท้ายให้ถอนทัพกลับญี่ปุ่น ก่อน ตนจะตาย ทำให้เกิดยุทธนาวี ที่โนลยาง เป็นสงครามครั้ง สุดท้ายในสงครามอิมจินที่ยาว นานถึง ๗ปี

เรือโคบุกซอนเปรี๊ยะ เสมือนรถถังลอยน้ำ เข้ารุกรุม เรือรบญี่ปุ่นล่มไปแล้วมากต่อมาก ถึงแม้ว่าจะถูกทำลายลงก่อนสิ้น สงคราม แต่เรือโคบุกซอนก็ได้ รับการยกย่องว่าเป็นนวัตกรรมที่ ช่วยให้ชาติเกาหลีพ้นภัย และนับ เป็นเรือรบหุ้มเกราะรุ่นแรกของ โลกก็ว่าได้ ●

เผยเอกสารลับสุดยอด ปริศนาการตายของลูกชายสตาลิน “ทิวาพร” เขียน

ห่างจากกรุงเบอร์ลินทางเหนือ ๓๕ กิโลเมตร เป็นที่ตั้งค่ายกักกันของนาซีที่ชื่อว่า “ซาชเซนเฮาเซน” (Sachsenhausen) ที่ก่อตั้งขึ้นในช่วงปี ค.ศ.1936 ภายในสถานที่แห่งนั้นอัดแน่นด้วยเชลยศึกหลากหลายทั้งชายาของมกุฎราชกุมารแห่งบาวาเรีย นักการเมืองซีกตรงข้าม นักธุรกิจผู้คิดไม่ซื่อต่อรัฐบาลนาซี ผู้นำชาตินิยมยูเครน หัวหน้าขบวนการปลดปล่อยโปแลนด์ นายแอนโตนิน ซาโป

ตอกกี (Antonin Zapotocky) เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เช็กโกสโลวาเกีย (ต่อมาได้ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีและประธานาธิบดี) สายลับจากหลายประเทศ ศิลปิน ทนายความ อาชญากรต่างๆ ไม่เว้นแม้กระทั่งนักบวชผู้เป็นความหวังดวงของกองทัพเยอรมัน และหนึ่งในจำนวนนั้นก็มี ยาคอฟ ชูกาชวิลี (Yakov Dzhughashvili) ลูกชายของโจเซฟ สตาลิน ผู้นำคนสำคัญของรัสเซียรวมอยู่ด้วย

ต่อมา ยาคอฟก็ได้เสียชีวิตลงโดยไม่ทราบสาเหตุ ปริศนาการตายของเขาเป็นความลับเรื่อยมา จนกระทั่งเมื่อเร็ว ๆ นี้เองทางการรัสเซียจึงได้เผยแพร่เอกสารลับสุดยอดแก่ชาวโลก ข้อความและภาพถ่ายระบุชัดเจนว่า ยาคอฟถูกยิงเสียชีวิตในค่ายกักกันเชลยสงครามในปลายปี 1943 นั้นเอง

ยาคอฟ ชูกาชวิลี เกิดเมื่อปี 1907 ริมฝั่งทะเลดำบนแผ่นดินจอร์เจียก่อนที่จะมีการปฏิวัติของเลนินได้ ๑๐ ปี ภรรยาคนแรกของสตาลินได้ให้กำเนิดเขา และเธอเองตายลงหลังการคลอดไม่กี่เดือน วัยเด็กกับดินแดนทะเลดำไม่มีอะไรตื่นเต้น เขาถูกส่งเข้ามอสโคว์เมื่ออายุ ๑๔ ปีเพื่อศึกษาต่อ

ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อและลูกนั้นเป็นไปอย่างห่างเหิน

โจเซฟ สตาลิน

เพราะช่วงที่ยาคอฟเติบโตใหญ่เป็นช่วงที่สตาลินหมกมุ่นกับกองทัพและการปกครอง (หลังเลนินเสียชีวิตในปีค.ศ.1924 ก็ได้เกิดการแย่งชิงอำนาจกันระหว่างสตาลินกับลีออน ทรีตสกี) ยาคอฟเกือบดับลมหายใจตัวเองสำเร็จไปครั้งหนึ่ง จากความกดดันของพ่อซึ่งไม่พอใจที่เขาไปแต่งงานกับเด็กสาวคนหนึ่งวัย ๑๖ ปี ตอนนั้นเป็นช่วงก่อนสงคราม ยาคอฟเลือกที่จะยิงตัวตาย ทว่ากลับรอดปาฏิหาริย์ สตาลินได้กล่าวเย้ยหยันกับภรรยาคนใหม่ถึงเรื่องนี้ว่า “แค่ยิงให้ตัวเองตายแค่นี้ยังทำไม่ได้”

(ในเรื่องการเลี้ยงดูลูกของสตาลิน ต่างลงความเห็นเป็นเสียงเดียวกันว่าเป็นเผด็จการ เขาจะวางกรอบเอาไว้เคร่งครัดเพื่อให้ลูก ๆ เดินตามที่เขาไว้ ลูกสาวที่เกิดกับภรรยาคนที่สองซึ่งปัจจุบันเป็นพลเมืองสหรัฐฯเปิดเผยชีวิตวัยเด็กว่า เธอถูกพ่อบังคับให้เลือกเรียนประวัติศาสตร์ทั้ง ๆ ที่เธอไม่ชอบมันเลย และชีวิตคู่ครั้งแรกก็ประสบกับความย่อยยับ เมื่อสตาลินไม่เห็นด้วย หลังจากนั้นสามีคนที่สองของเธอจึงเป็นคนที่เขาเลือกให้)

ครั้งเมื่อสหภาพโซเวียตเข้าสู่สงครามโลกครั้งที่ ๒ ยาคอฟเข้าร่วมในตำแหน่งผู้บัญชาการกองทหารรถถัง เขาเดินเข้า

สนามรบอย่างชายชาติทหารไม่นานหลังสงครามก่อตัว ยาคอฟพลาดท่าถูกจับกุมตัวได้ที่สมรภูมิในเมืองสมาเลนส์คเมื่อเดือนกรกฎาคม 1941 ทางเยอรมันมีการโฆษณาชวนเชื่อให้ศัตรูวางอาวุธ เพราะแม้แต่ลูกชายของสตาลินยังยอมแพ้ ระหว่างนั้นมีการส่งยาคอฟไปคุมขังที่ต่าง ๆ จนถึงปี 1943 จึงถูกส่งเข้าค่ายกักกันเชลยซาซเซนเฮาเซน

“เขามีสระมากในค่ายแห่งนั้น ผิดกับนักโทษคนอื่น ๆ ยาคอฟสงวนท่าทีของตนมาก ทว่าบางเวลากลับแสดงอาการดูแคลนอย่างเปิดเผยต่อเจ้าหน้าที่ในค่าย” มิเกล ซูเอฟ (Mikhail Zuev) นักประวัติศาสตร์กล่าว

ในช่วงเวลานั้น จอมพลของเยอรมันนาม ฟรีดริช พาว

ยาคอฟ (กลาง) ถูกเยอรมันจับได้ระหว่างสงคราม

ฟรีดริช พาวลัส

ลัส (Friedrich Paulus) พ่ายแพ้ในสนามรบที่สตาลินกราด มีข้อเสนอแนะต่าง ๆ เข้าหุสตาลินว่าเขาควรที่จะรับข้อเสนอทางเยอรมันในการแลกเปลี่ยนเชลยกับลูกชายของเขา ทว่าผู้นำโซเวียตกล่าวสั้น ๆ “ฉันไม่แลก

ร้อยโทกับจอมพล”

ครั้งหนึ่งก่อนยาคอฟถูกจับตัว สตาลินพูดกับคนใกล้ชิดว่า “ยาซ่าทำตัวเหมือนพวกนักเลง และพวกจ้อโกง ฉันไม่ต้องการติดต่อกับเขาอีก” และนี่น่าจะบ่งชี้ให้เห็นได้ว่า ลูกชายคนโตผู้นี้ไม่เป็นที่พิศวาสของสตาลิน

ข้อมูลเกี่ยวกับค่ายกักกัน “วาชเซนเฮาเซน”

- ตั้งแต่ปี 1936-1945 มีนักโทษผ่านค่ายกักกันแห่งนี้ราว ๒๐๐,๐๐๐ คน
- ค่ายแห่งนี้เองที่ครั้งหนึ่งกองทัพนาซีเคยใช้เป็นสถานที่ผลิตเงินปลอมสกุลดอลลาร์และปอนด์ ซึ่งอยู่ในหนึ่งแผนการทำลายเศรษฐกิจอังกฤษและอเมริกา
- ผู้ต้องขังราว ๓๐,๐๐๐ คนเสียชีวิตที่นี่ด้วยความอ่อนล้าเป็นโรคปอดอักเสบจากอากาศที่เย็นจัดในฤดูหนาว และยังเสียชีวิตจากผลพวงของการทดลองทางการแพทย์ของนาซี ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเชลยจากรัสเซีย

ยาคอฟเสียชีวิตคารั้วลวดหนามภายในค่ายกักกันเชลย

เมื่อสิ้นสุดสงคราม เชลยคืนสู่บ้านเกิด ทว่า ข่าวคราวของยาคอฟกลับเงียบหายไป ต่างสรุปไปทิศทางเดียวกันว่าน่าจะเสียชีวิตลงแล้ว กระแสข่าวมีไปต่าง ๆ นานา บ้างก็ว่าเขาเดินไปโดนรั้วไฟฟ้าของค่ายกักกัน บ้างว่าฆ่าตัวตายจากความกดดัน

เอกสารที่เพิ่งเปิดเผยดังกล่าวมีการเอ่ยถึงเหตุการณ์ในวันที่ยาคอฟถูกสังหารว่า

“ยาคอฟได้เดินเลาะไปรอบๆ ค่าย เมื่อเจ้าหน้าที่ออกคำ

สั่งให้เขากลับไปยังบ้านพักของตนเอง ยาคอฟนิ่งเฉย ซ้ำยังพยายามเดินไปบริเวณรั้วลวดหนาม ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีว่าเป็นเขตต้องห้าม จากนั้นกระสุนหนึ่งนัดก็ยิงเข้าที่ศีรษะเขา”

และจากหลักฐานภาพถ่ายรวมทั้งบันทึก คงเป็นการไขข้อสงสัยต่อการตายของยาคอฟได้อย่างดี อย่างไรก็ตาม แม้ว่ายาคอฟจะเป็นลูกของสตาลิน แต่ตัวเขาเองกลับเป็นเพียงเศษของประวัติศาสตร์ที่ไม่นานผู้คนก็จะหลงลืม ●

อ้างอิง

- <http://www.rt.com/news/prime-time/stalin-son-death-declassified-935/>
- หนังสือ Joseph stalin A Biographical Companion เขียนโดย Helen Rappaport
- http://en.wikipedia.org/wiki/Sachsenhausen_concentration_camp

ญี่ปุ่น-เมืองปิดที่ถูกเปิด

“ไอแซค อาศัร:”-เขียน

การเข้ามาเจรจาเปิดประเทศญี่ปุ่นของสหรัฐฯ

โลกเรานี้มีหลายประเทศที่
หวงแหนอารยธรรมความ
เป็นอยู่ของตน ไม่ต้อง
การให้ใครอื่นภายนอกเข้ามา
เกี่ยวข้องวุ่นวายโดยเปิดประเทศ
ไว้ แต่สุดท้ายก็ไม่สามารถต่อ
ต้านกระแสวัฒนธรรมจากตะวัน
ตกได้ จำยอมต้องเปิดประเทศรับ
การเข้ามาของชนชาติอื่น ดังเช่น
ที่ญี่ปุ่นได้ประสบมาแล้ว

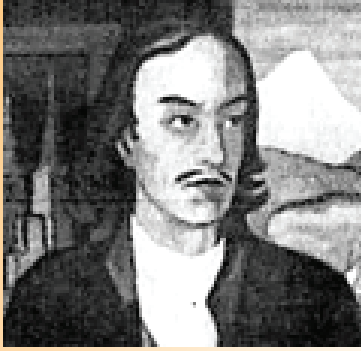
ในอดีตญี่ปุ่นเป็นดินแดน
ลึกลับ แม้จะมีจักรพรรดิเป็น
ประมุข แต่การปกครองแท้จริง
อยู่ใต้อำนาจของโชกุนมหาเสนา
บดี ซึ่งมีนโยบายปิดประเทศไว้
เพราะเห็นว่าชาวตะวันตกมี

วัฒนธรรมที่ป่าเถื่อน ผู้ใดที่
ประสงค์เข้ามาติดต่อภายใน
ประเทศจะต้องสัญญาว่า จะไม่
นำเรื่องราวต่างๆที่ได้พบเห็นไป
เปิดเผย ไม่ว่าจะป็นด้านการ
ปกครอง ศาสนา หรือ ลัทธิ
ธรรมเนียมทั้งหลาย ซึ่งญี่ปุ่น
สามารถปิดกั้นประเทศตนไว้ได้
นานถึง ๒๐๐ ปี

กระทั่งถึงยุคสมัยของ
โชกุน โทกุกาวา สึนาโยชิ
(Tokukwa Tsunayoshi : ค.ศ.
1646-1709) ซึ่งในขณะนั้นญี่ปุ่น
อนุญาตให้พ่อค้าชาวดัตช์ตั้งชุม
ชนเล็กๆอาศัยอยู่บนพื้นที่แคบๆ
บนเกาะใกล้ท่าเรือนางาซากิ ทว่า

บริษัทอีสต์อินเดียของฮอลแลนด์
ต้องการติดต่อหาช่องทาง
ประโยชน์กับญี่ปุ่นมากกว่านี้ จึง
ได้ส่งหมอชาวเยอรมันนามว่า
ดร.เอเกลเบิร์ก เคมป์เฟอร์
(Dr.Engelbert Kaempfer :
1651-1716) เข้ามาสำรวจสืบหา
ข้อมูลต่างๆของดินแดนลึกลับแห่ง
นี้

เคมป์เฟอร์นั้นศึกษามาทาง
ด้านการแพทย์และวิทยาศาสตร์
ธรรมชาติแต่เขามีความสนใจที่จะ
เดินทางแสวงหาการผจญภัยใน
โลกกว้าง จึงได้สมัครทำงานกับ
บริษัท ดัตช์ อีสต์ อินเดีย ร่วม
ขบวนไปกับเรือสินค้าในฐานะ

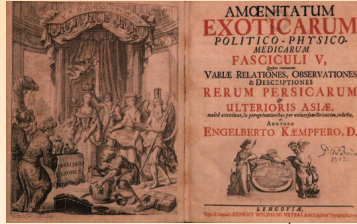

ดร.เอนเกลเบิร์ต เคมป์เฟอร์

หัวหน้าแพทย์ผ่าตัด ตระเวนเดิน
ทางไปตามย่านน้ำเปอร์เซียและ
อินเดีย

เดือนกันยายน 1689
เคมป์เฟอร์ เดินทางมาถึงปัตตา
เวีย (อินโดนีเซีย) และได้เรียนรู้
วัฒนธรรมต่างๆของชาว จนถึง
พฤษภาคม 1690 เขาก็ออกเดิน
ทางต่อเพื่อมาประจำในฐานะ
แพทย์ของบริษัทดัตช์ที่ทำเรื่อ
นางาซากิ ระหว่างทางเขามี
โอกาสได้แวะสยามประเทศ และ
ยังได้เขียนบันทึกถึงการได้พบปะ
กับท่านเสนาบดีโกษาปาน ผู้เคย
เป็นทูตไปเยือนประเทศฝรั่งเศส
จากนั้นจึงต่อไปจนถึงนางาซากิ
ท่าเรือแห่งเดียวของญี่ปุ่นที่
อนุญาตให้เรือสินค้าดัตช์กับจีน
เทียบท่าได้

เคมป์เฟอร์พำนักอยู่ที่
ญี่ปุ่นนานสองปี ทำให้เขาได้
พบเห็นและศึกษาเกี่ยวกับพืชพันธุ์
ของญี่ปุ่นอย่างกว้างขวาง จน
เขียนออกมาเป็นหนังสือ "Flora
Japonica" แต่เล่มที่ทำให้โลกได้

หนังสือ "ประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น"

รู้จักดินแดนญี่ปุ่นเป็นครั้งแรกก็
คือ "ประวัติศาสตร์แห่งญี่ปุ่น"
(History of Japan)" ซึ่งเคมป์
เฟอร์ได้บรรยายความเป็นไปของ
ญี่ปุ่นไว้อย่างละเอียดลออ

เขาเล่าว่าชุมชนชาวดัตช์
นั้นถูกญี่ปุ่นควบคุมอย่างเข้มงวด
ราวกับเป็นอาชญากรอยู่ในบริเวณ
ที่เรียกว่า เดชิมา (Deshima)
ซึ่งเคมป์เฟอร์เคยวัดว่ามีขนาด
กว้าง ๒๓๖ ก้าว ยาว ๘๒ ก้าว
อนุญาตให้อยู่ได้ไม่เกิน ๑๙ คน
ซึ่งไม่เคยมีผู้หญิงตะวันตกอยู่ร่วม
ด้วยเลย ขณะที่เคมป์เฟอร์เสาะ
หาข้อมูลญี่ปุ่นอยู่นั้น ฝ่ายญี่ปุ่น
เองก็กระหายใคร่รู้จักโลกภาย
นอกเช่นกัน ชาวคราวต่างๆที่มา
พร้อมกับเรือสินค้าดัตช์จะถูกแปล
เป็นภาษาญี่ปุ่นและส่งไปรายงาน
ต่อโชกุนทันที

โชกุนโตกุกาวา สึนาโยชิ
ผู้บริหารญี่ปุ่นในขณะนั้นมีสมญา
นามว่า "โชกุนสุนัข" (Dog
Shogun) ด้วยว่าเป็นผู้มีความ
สนใจในชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย
ทั้งนี้เนื่องจากสึนาโยชิได้ศึกษา
และฝึกฝนในพุทธศาสนาเป็นอย่าง
ยิ่ง กระทั่งออกเป็นกฎหมายคุ้มครอง

ครองชีวิตสัตว์ ห้ามฆ่าแม้แต่ยุง
สมัยนั้นมีสุนัขจรจัดจำนวนมาก
ซึ่งเป็นอันตรายต่อผู้คนและเมื่อ
สั่งห้ามฆ่า สึนาโยชิจึงต้องสร้าง
สถานรับเลี้ยงสุนัขเอาไว้ ซึ่งเคมป์
เฟอร์บันทึกว่ามีจำนวนมากมาย
ถึง ๓๐,๐๐๐ ตัว จึงเป็นที่มาของ
สมญานามดังกล่าว

ความอยากรู้อย่างโลกภายนอก
ทำให้สึนาโยชิมีบัญชาให้
เคมป์เฟอร์ไปพบกับเขาที่ "เอโดะ
(Edo)" เมืองหลวงของโชกุนถึง
สองครั้ง การเดินทางที่ใช้เวลา
นานหนึ่งเดือนนี้ เคมป์เฟอร์จึงมี
โอกาสได้พบเห็นสิ่งต่างๆมาก
มาย เขาได้บันทึกเล่าถึงเรื่องของ
ชามุไร-นักรบ ไดม็ียว-เจ้าเมือง
พ่อค้า นักแสดงข้างถนน วัฒนธรรม
และภิกษุสงฆ์ในพุทธศาสนา
เกอิชา-สาวบริการ ชมรมกวีโชกุ
 ฯลฯ

เคมป์เฟอร์ได้ไปในงาน
เลี้ยงต้อนรับที่ปราสาทโชกุน ได้
ชมการแสดงร้องรำทำเพลงต่างๆ
แต่โชกุนกับภรรยาที่นั่งอยู่หลัง
ม่านไม้ไผ่ แม้จะนั่งใกล้กัน ทว่า
ก็ไม่สามารถเจรจากันได้โดยตรง
อย่างไรก็ตามการได้พบกันนั้น
ทำให้ทั้งสองฝ่ายได้รู้จักโลกของ
ฝ่ายตรงกันข้ามดียิ่งขึ้น

เดือนพฤศจิกายน 1692
เคมป์เฟอร์ก็ออกจากญี่ปุ่นไปขวา
และหลังจากต้องจากบ้านเกิดไป
นานถึง ๑๒ ปี เขาก็กลับถึง

ยุโรปในค.ศ.1695 ขึ้นฝั่งที่นคร
อัมสเตอร์ดัม แล้วก็ไปปักหลัก
อาศัยที่เมืองเลมโก (Lemgo)
อันเป็นมาตุภูมิในเยอรมัน และ
ได้พิมพ์หนังสือเผยแพร่พิษพรณ
ไม้ทองถิ่นของญี่ปุ่นให้ยุโรปได้รับ
รู้เป็นครั้งแรก

เคมป์เฟอร์เสียชีวิตในปี
1716 งานเขียนและบันทึกของ
เขาส่วนใหญ่ได้รับการเก็บรักษาไว้
ที่ห้องสมุดบริติช ต่อมาเซอร์
ฮันส์ สโลเน (Sir Hans Sloane)
จึงซื้อลิขสิทธิ์นำมาพิมพ์ เล่มโต่ง
ดังที่สุดคือ History of Japan
ซึ่งแปลจากต้นฉบับเยอรมันเป็น
อังกฤษในปี 1727 นานกว่าหนึ่ง
ร้อยปีที่หนังสือเล่มนี้เป็นแหล่ง
ข้อมูลสำคัญที่ชนยุโรปได้ใช้เรียน
รู้เกี่ยวกับญี่ปุ่น

แต่สิ่งที่ส่งผลต่อชาวญี่ปุ่น
ให้เปิดรับความรู้จากตะวันตกก็ได้
แก่ตำราแพทย์ของดัตช์ “*สรีร
วิทยา (Anatomy)*” ซึ่งปราชญ์
ญี่ปุ่นนาม**ซูกิตะ เกนปากุ** (Sugita
Genpaku) ได้แปลเป็นภาษา
ญี่ปุ่น โดยเขาพบว่าตำราดัตช์นั้น
ได้เขียนภาพกายวิภาคของมนุษย์
ไว้อย่างถูกต้องยิ่งกว่าตำราจีน
ทีมงานนักแปลและหมอของซูกิ
ตะช่วยกันแปลภาษาดัตช์อย่าง
ยากเย็น โดยหนึ่งหน้าใช้เวลา
แปลถึงหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งเดือน
กระทั่งสำเร็จและพิมพ์ออกมาใน
ปี 1774 ยกตัวอย่างความยาก

เช่นว่า ต้องถกเถียงและปรึกษากัน
หลายวันกว่าจะตระหนักได้ว่า
คำ “neus” หรือ “nose” ใน
ภาษาดัตช์นั้น แท้จริงก็คือตั้งที่
ยื่นออกมากลางใบหน้าหรือ “*ฮานา*”
จมูกของชาวญี่ปุ่นนั่นเอง

ตั้งแต่นั้นมา ชนญี่ปุ่นก็
เริ่มสนใจหาดำราราชาดัตช์มา
ศึกษายิ่งขึ้น ทั้งในด้านดาราศาสตร์
ตลอดจนความรู้เกี่ยวกับเคมี
อย่างไรก็ตาม ผู้ปกครอง
ญี่ปุ่นก็ยังตระหนักถึงภัยคุกคาม
จากตะวันตกที่เข้ามาใกล้ขึ้นทุกที
โชกุนได้จัดตั้งสำนักงานแปลขึ้น
โดยเฉพาะ สำหรับรวบรวมข้อมูล
โลกตะวันตก แปลแผนที่ แปล
ดิกชันนารี และจัดให้มีแผนก
บุคลากรผู้เชี่ยวชาญการต่างประเทศ
เพื่อไว้รับมือการมาของชาติตะวันตก
ซึ่งชาติที่เพียรพยายามจะเข้าญี่ปุ่นมากที่สุด
คืออเมริกา

เริ่มต้นจากช่วง ค.ศ.1797-1809
มีเรือสินค้าสหรัฐฯหลาย

ลำเข้ามายังท่าเรือนางาซากิภายใต้ธงดัตช์
เพราะขณะนั้นดัตช์ไม่อาจส่งเรือตนมาด้วยจากกรณี
พิพาทกับอังกฤษใน*สงครามโบเลียน*
(Napoleonic Wars) และญี่ปุ่นเองก็อนุญาตแต่เฉพาะ
เรือสินค้าดัตช์กับจีนดังกล่าวแล้ว

ปี 1837 นักธุรกิจสหรัฐฯ
ชื่อ **ชาร์ลส์ คิง** (Charles King)
ได้หวังติดต่อเปิดการค้ากับญี่ปุ่น
ด้วยการนำกะลาสีญี่ปุ่น ๓ คนที่
เรือแดกริมฝั่งรัฐวอชิงตันพาส่ง
กลับญี่ปุ่น คิงแล่นเรือสินค้า
ปราศจากอาวุธผ่านช่องแคบอุรา
งะแต่ถูกโจมตีหลายครั้ง จนต้อง
แล่นหนีกลับออกไปโดยปฏิบัติการ
ไม่สำเร็จ

ปี 1846 รัฐบาลสหรัฐฯส่ง
เรือสองลำเข้ามาทอสมอในอ่าว
โตเกียว ลำหนึ่งเป็นเรือรบติดปืน
ใหญ่ ๗๒ กระบอก ขอเจรจา
เปิดการค้าแต่ไม่สำเร็จเช่นเคย

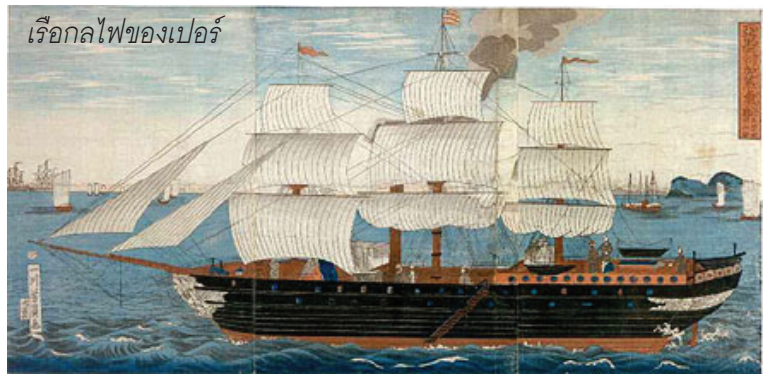
ปี 1849 กัปตัน**เจมส์
กลินน์** (James Glynn) แล่น
เรือเข้ามาจอดในท่านางาซากิ
เขาเล็งเห็นวิธีการเปิดประเทศ
ญี่ปุ่น จึงเสนอแนะสภาอง
เกรสส์ว่า การเจรจากับญี่ปุ่นนั้น
จะสำเร็จลงได้ก็ด้วยการสนับสนุน
จาก “*กำลัง*” เท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ สหรัฐฯจึงส่ง
นายพลเรือเปอร์รี่เข้ามาเจรจากับ
ญี่ปุ่นในปี 1852 **แมทธิว คัล
เบรธ เฟอร์รี่** (Matthew

Calbraith Perry) เกิดวันที่ 10 เมษายน 1794 เป็นบุตรของผู้บังคับการเรือนาวิกโยธิน เขาได้เริ่มฝึกฝนเป็นทหารเรือตั้งแต่อายุเพียง ๑๕ โดยประจำอยู่เรือ USS Revenge ภายใต้การควบคุมดูแลของโอลิเวอร์ เปรอร์รี่ ซึ่งเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของเขาเอง จากนั้นจึงย้ายไปอยู่เรือรบอื่นๆ อีกหลายลำ กระทั่งได้รับตำแหน่งผู้บังคับการเรือในปี 1840 เขาร่วมรบในสงครามหลายครั้ง ส่วนใหญ่เป็นศึกกับประเทศเม็กซิโก เขามีวิสัยทัศน์ว่าทัพเรือควรมีการอบรมความรู้ทันสมัยแก่ลูกเรือ และด้วยความสนใจในเครื่องยนต์กลไกของเรือกลไฟ เขาจึงได้รับการขนานนามเป็น “บิดาแห่งเรือกลไฟไอน้ำ”

เมื่อได้รับมอบหมายภารกิจเปิดประเทศญี่ปุ่น เขาจึงหาหนังสือเกี่ยวกับญี่ปุ่นมาอ่าน และได้ปรึกษากับผู้ที่เคยอยู่ซุม

ภาพนายพลเปรอร์รี่ที่จิตรกรญี่ปุ่นวาดไว้

ชนเดซีมาของดัตช์ในญี่ปุ่น จากนั้นเมื่อพร้อมแล้วจึงนำเรือรบสหรัฐฯ ลำเรือสีดำ มุ่งหน้ามายังญี่ปุ่นและเข้าสู่อ่าวเอโดะ (โตเกียวในปัจจุบัน) แล้วยื่นข้อเสนอขอเปิดการค้า แต่ตัวแทนของโชกุนปฏิเสธ สั่งให้เปรอร์รี่เล่นเข้าไปอยู่นิคมดัตช์ที่นางซากิ

ดังนั้นเปรอร์รี่จึงบัญชาการให้เล่นเรือรบกลไฟไอน้ำของเขาฝ่าแนวญี่ปุ่นตรงไปยังกรุงเอโดะ โดยตั้งกระบอกปืนใหญ่เล็งไปยังเมืองเอโดะ พร้อมกับยื่นความประสงค์เป็นสาส์นจากประธานาธิบดีมิลลาร์ด ฟิลล์มอร์ ขอเปิดการค้ากับญี่ปุ่น ซึ่งถ้าข้อเสนอนี้ถูกปัด สหรัฐฯ ก็จะใช้กำลังเรือรบดำเนินการทันที ซึ่งญี่ปุ่นก็ยอมรับสาส์นไว้พิจารณาในวันที่ 14 กรกฎาคม 1853 ครั้นแล้วเปรอร์รี่ก็เล่นกลับออกไปยังประเทศจีน และจะกลับมาอีกครั้งเพื่อฟังผลการตัดสินใจของญี่ปุ่น

คล้อยหลังเปรอร์รี่ญี่ปุ่นได้เร่งสร้างป้อมค่ายหลายแห่งริม

อ่าวโตเกียว เพื่อพิทักษ์เมืองหลวงเอโดะจากการคุกคามของเรือรบอเมริกา

อย่างไรก็ดี เมื่อเปรอร์รี่กลับมาในเดือนกุมภาพันธ์ 1854 พร้อมด้วยกำลังเรือรบมากกว่าเดิมสองเท่า ก็พบว่าทางญี่ปุ่นได้เตรียมทำข้อตกลงข้อเสนอของปริน.ฟิลล์มอร์ไว้แล้วทุกข้อและเปรอร์รี่ก็ได้ลงนามในสัญญาที่เรียกว่า “สนธิสัญญาคานางาวะ (Kanagawa)” ในวันที่ 13 มีนาคม 1854

ก็เป็นไปตามคำพังเพยที่ว่า “ผู้มีกำปั้นใหญ่กว่า ก็ย่อมมีเสียงดังกว่า” ตั้งแต่นั้นมาญี่ปุ่นก็มีได้เป็นดินแดนลับสำหรับประเทศอื่นอีกต่อไป

ถ้าสนใจรายละเอียดมากกว่านี้ ทั้งเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรมโบราณของญี่ปุ่น ตลอดจนเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ ติดตามชมได้ในโทรทัศน์ทรูวิชั่นช่อง HISTORY เรื่อง Japan : Secret Empire ที่มีระบุอยู่ในวารสาร PREMIER ประจำเดือนตุลาคม ครับผม ●

กำเนิดดวงจันทร์

“หมอเมืองสยาม” เขียน

“กำเนิดดวงจันทร์...ใครรู้
ช่วยตอบที” มีคนถาม

ตอบยาก...เพราะปรากฏ
หลายแนวคิด ล่าสุดเห็นะๆ ๔
แนวคิด ในประดาแนวคิดทั้งสี่ มี
อยู่แนวคิดหนึ่งที่นักวิชาการโดย
มากที่สุดยอมรับ

“แนวคิดทั้งสี่มีอะไรบ้าง”

ดวงจันทร์คือฝุ่นผงใน
ระบบสุริยะที่ควบแน่นกลมบ็อก
นี่แนวคิดแรก

แนวคิดที่สอง ดวงจันทร์
ไม่ใช่อะไรรึอื่นเลย นอกจากดาว
เคราะห์น้อย พุดง่ายๆ ดวง
จันทร์คือดาวเคราะห์น้อย

“จู่ๆดาวเคราะห์น้อยพลิก
โฉมเป็นดวงจันทร์ได้อย่างไร”

ได้แน่นอน นักวิชาการ

บางคนเชื่อว่า จำเดิม ดวงจันทร์
ก็แค่ดาวเคราะห์น้อยที่ปลิวเจียด
ใกล้โลก แล้วเลยถูกแรงดึงดูด
ของโลกคว้าหับติดหนีบชะงั้น

“แล้วแนวคิดที่สามล่ะ”

แนวคิดที่สามเด็ดมาก

เขาอธิบายว่า อีต่อนแรกกำเนิด
โลกโน้น โลกของเราที่ยังเหลว
เป๋วมากโขอยู่ และกำลังหมุน
ตัวๆรอบตัวเอง ซึ่งหมุนตัวเร็วจึ
กว่าเดี๋ยวนี้นี้ เมื่อเดาะหมุนตัวๆ
อย่างงั้น ประดามวลสารของโลก
ที่ยังเหลวเป๋ว ก็หลุดผัวะออกไป
ด้้อๆ

“ส่วนที่หลุดผัวะกลายเป็น
ดวงจันทร์ใช่หรือไม่”

ใช่...มีงานวิจัยล่าสุด
ระบุชัดๆ องค์ประกอบดินบน

ดวงจันทร์ต้นเหมือนโลกของเรา
ราวกับแกะ ดังนั้น อดีตดวง
จันทร์มีสิทธิเป็นส่วนหนึ่งของโลก
เรื่องมันก็แค่นั้น

“ใครวิจัยวิจัย”

ฝีมือนักวิชาการอเมริกัน
(ตามเคย) พวกเขาอยู่ที่มหา
วิทยาลัยชิคาโก ดูเผินๆผลวิจัย
สนับสนุนแนวคิดที่สาม ทว่า
เปล่า ผลวิจัยกลับสนับสนุน
แนวคิดที่สี่ทะหาก

“แนวคิดที่สี่ว่าอย่างไร”

นักวิชาการหลายคนฟัง
แนวคิดที่สามแล้วรู้สึกทะมอง
ทะแม่งชอบกล จึงเสนอแนวคิดที่
สี่ กล่าวคือ สี่พันล้านกว่าปีก่อน
ยามนั้นโลกของเรากำลังเย็นตัวลง
พรวดๆ หรือจวนๆควบแน่นแข็ง

แก๊ง อยู่ๆดาวเคราะห์ยักษ์โตเท่า ดาวอังคารพุ่งชนโลกเข้าให้

“เท่าดาวอังคารรี...แล้ว ดาวอังคารโตก็มากน้อย”

ฟังนะ...เส้นผ่าศูนย์กลาง ดาวอังคารครึ่งหนึ่งของโลก หรือ ปริมาตรราว ๑๕% ของโลก และมวล ๑๑% ของโลก พุดอีกที ดาวอังคารโตกว่าดาวพุธหน่อย หนึ่ง

“แล้วไง”

ก็ไม่อะไรหรอก ปุบปับ โลกโดนดาวเคราะห์ยักษ์ขนาด ดาวอังคารพุ่งชนเข้าให้ จึง ไม่ใช่เรื่องเล่นๆ เพราะบังเกิด แรงกระแทกกระทั้นมหึมาโหฬาร น้ำเนื้อโลกของเราฉีกชั๊วะเป็น ชิ้นๆทันควัน

โชคดีประดาชิ้นส่วนที่หลุด ลู่ปลิวว่อนควบแน่นกลายเป็น ดวงจันทร์ นี่ดวงจันทร์ของเรา โผล่เกิดขึ้นมาได้อย่างงี้

แนวคิดที่สี่ นักวิชาการ ปัจจุบันเชื่อถือมากที่สุด พวกนี้ ตั้งชื่อเล่นๆว่าทฤษฎี “Giant Impact” หรือ ทฤษฎีพุ่งชน ปะทะครั้งใหญ่

อ้อ เราต้องไม่ลืมว่า อดีต ๖๕ ล้านปีก่อน ลำพังโลกของเรา โดนอุกกาบาตโตแค่ ๑๐ กิโลเมตรพุ่งชนไม่มีปี่ขลุ่ย สิ่งมีชีวิต กว่าครึ่งโลกยังสูญพันธุ์ (มีไดโนเสาร์รวมอยู่ด้วย) กรณี ดาวเคราะห์โตพอกับดาวอังคาร

ปะทะ จึงรุนแรงสุดประมาณ ชั่ว พริบตาเดียว แรงกระแทกทุบโลก จนบิ่นได้สบายๆ ว่านั่นหะ

“ลูกอุกกาบาตโตเท่าดาว อังคARNนั้นนะ มหึมาแค่ไหน”

ฟังนะ ตัวเลขเส้นผ่า ศูนย์กลางดาวอังคารหวิดๆ ๗ พันกิโลเมตร ใหญ่กว่าอุกกาบาต พุ่งชนอีตอน ๖๕ ล้านปีก่อน หลายขุม เข้าใจหรือยัง

“เป็นอันสรุป กำเนิดดวง จันทร์คือเศษซากโลกของเราที่ ทะเาะออกไป”

เปล่า แค่แนวคิด (ทฤษฎี) เฉยๆ เรื่องจริงไม่รู้ เพราะถ้ารู้ก็ ไม่เรียกทฤษฎี ตราบใดที่ยัง พิสูจน์ไม่ได้ก็ไม่สรุปว่าจริง อย่า ลืมทฤษฎีเปลี่ยนแปลงได้บ่อยๆ

“ถ้างั้น ทฤษฎี (แนวคิด) กับกฎต่างกันก็มากน้อย”

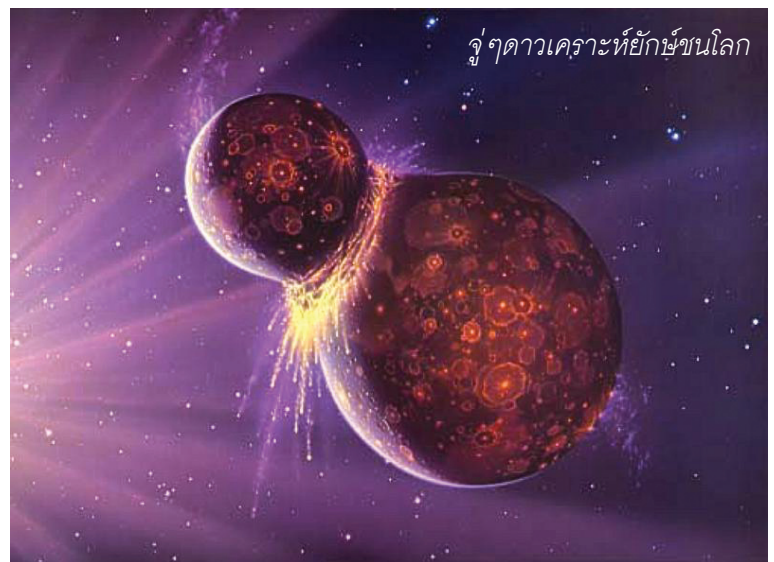
ก่อนอื่น เราฟังดูใจคิด บ่อยๆ ความจริงใช่จะจริงเท่ากัน

รวด ไม่ใช่คนพูดอะไรออกมา แล้วจ๊กต้องจริงร่าไป เพราะถ้า จ๊กต้องจริงร่าไป เราคงไม่มีคำว่า พุดโกหก, พุดจาสื่อเสียด, พุด เพื่อเจ้อ ฯลฯ ใช่หรือไม่ นี่ข้อแรก

ข้อสอง ในทางวิชาการก็ อีหอบเดียวกัน เริ่มจากความ เชื่อ, แนวคิด, ทฤษฎี และกฎ ความเชื่อมีความจริงผสมผสมต่ำ ที่สุด บ่อยครั้งไม่มีเลย

ส่วนแนวคิดก็ผิดๆถูกๆ เอาแน่นอนไม่ได้อีกเหมือนกัน แต่ถ้าแนวคิดอะไรที่พิสูจน์แล้ว ทะลึ่งถูกมากกว่าผิดเยอะๆ เราก็ เรียก “ทฤษฎี”

เมื่อแนวคิดเข้าขั้นทฤษฎี แนวคิดก็เริ่มน่าเชื่อถือ เราๆ ท่านๆพอจะหยิบมาใช้เถียงกันแก๊ กลุ่มได้ อย่างไรก็ตามข้อเท็จจริงบาง อย่างทฤษฎีอาจอธิบายไม่ได้ เพราะถ้าเมื่อทฤษฎีอะไรอธิบาย ข้อเท็จจริงได้ร่าไป ชนิดหมดทาง

เถียง เราจะเลิกเรียกทฤษฎี แล้ว
หันไปใช้คำว่า “กฎ”

“กฎ” เลยนั่นเองที่สุด
แน่นอนกว่าเพื่อน

อีกนั่นแหละ จู่ๆวันดีคืน
ร้ายมีคนสมองแก้วค้นพบ กฎที่
ยึดถือไว้อย่างมั่นคงดีแล้ว กลับ
โหมเฒ่าจากข้อเท็จจริง ถึงตอน
นั้น กฎก็จบเห่ หรือ ตายซาก

เอาละ ขอหันกลับมาเรื่อง
ดวงจันทร์ต่อ ทำจะดีกว่า

หลายคนชักสงสัย “อุกกา
บาตยักษ์เท่าดาวอังคารพุ่งชนโลก
หายไปไหน”

ไม่ได้หายไปไหน ชนปุ๊บก็
ผิงหนีกับโลกของเราปั๊บ
กลายเป็นเนื้อเดียวกัน แบบว่า
แรกๆ (สี่พันห้าร้อยล้านปีก่อน)
ดาวเคราะห์โตเท่าดาวอังคาร
โคจรใกล้โลก เรียกได้ว่า วงโคจร
เดียวกัน ซึ่งก็เสี่ยงชนกันอยู่เป็น
พื้น

ครั้งร่วมวงโคจรเดียวกัน
อยู่ ๕๐ ล้านปี ก็เกิดปัจจัยบาง
อย่างทำมวลดาวเคราะห์เท่าดาว
อังคารเพิ่มขึ้น แล้วเหวี่ยงพุ่งใส่
โลกซะงั้น เพียง ๒๐๐ ล้านปีเศษ
ซากของโลกเริ่มคอบแน่นเป็นดวง
จันทร์ทีละนิด

เมื่อดวงจันทร์ปรากฏเรียบ
แรดีแล้ว ดวงจันทร์กลับช่วย
ปกป้องโลกจากฝูงลูกอุกกาบาต
(เอ๊ะ...ช่วยยังไง)

ช่วยยังไง๊ แรงโน้มถ่วง

ดวงจันทร์คือคำตอบ เมื่ออุกกา
บาตกำลังเหวี่ยงพุ่งใส่โลก แรง
โน้มถ่วงดวงจันทร์จะผลักไล่ หรือ
บิดเบนออกไป โลกปลอดภัยพอ
จะมีเวล่ำเวลาให้สิ่งมีชีวิตก่อรูป
ซ้ำๆอย่างที่เคยซ้ำๆ ลูกอุกกา
บาตล้างโลกได้สบายๆ

“ไร้ดวงจันทร์ก็ไร้สิ่งมีชีวิต
บนโลก” บางคนสรุป

ถูกแวง ถ้าไม่มีดวงจันทร์
ชีวิตบนโลกก็ไม่มี ดวงจันทร์
ปกป้องอุกกาบาตชนโลกนับพัน
ล้านปี ดวงจันทร์ก่อเกิดฤดูกาล
บนโลก มีหน้าซีกฤดูกาลที่สม่า
เสมออีกตะหาก เหล่านี้ เท่ากับ
เปิดฉากให้กับสิ่งมีชีวิตชั้นสูงมี
เวลาก่อรูปขึ้น

“ดวงจันทร์ใหญ่โตก็มาก
น้อย”

ไม่เล็กและไม่ใหญ่ ด้วย
ถ้าเล็กแรงโน้มถ่วงจะต่ำ และถ้า
ใหญ่แรงโน้มถ่วงจะเยอะ เส้นผ่า
ศูนย์กลางดวงจันทร์สั้นหนึ่งในห้า
ของโลก ถ้าพุ่งถึงมวลดวงจันทร์
๘๐ ดวง มวลจึงเท่าโลก

ก่อนอื่น เราควรรู้ว่า โลก
เป็นดาวเคราะห์ลำดับที่ ๓ ใน
ระบบสุริยะ ซึ่งระบบสุริยะของ
เรามีดาวเคราะห์ทั้งสิ้น ๘ ดวง
โลกของเรามีดวงจันทร์บริวารดวง
เดียว และลอยห่างจากโลกสี่ห้า
ห้าแสนกิโลเมตร หรือ ๓๐ เท่า
เส้นผ่าศูนย์กลางโลก โดยหันด้าน
เดียวใส่โลกชั่วนาตาปี

หวิด ๆสี่สิบปีก่อน มนุษย์เป็นๆ
เหยียบพื้นดวงจันทร์สำเร็จ

ถ้ามองท้องฟ้าจากโลก
ดวงจันทร์เป็นวัตถุสว่างอันดับ
สอง อันดับหนึ่งคือดวงอาทิตย์
แสงสว่างดวงจันทร์มีไข่ของดวง
จันทร์ เป็นเพียงแสงสะท้อนจาก
อาทิตย์อีกทอดหนึ่ง

อย่าลืม ดวงจันทร์เป็น
ดาวเคราะห์ดวงเดียวที่มนุษย์
เป็นๆเคยเหยียบจมนฝุ่น ฝีมือฝรั่ง
อเมริกันเมื่อสี่สิบปีที่แล้ว หลัง
จากนั้นไม่มี มีแค่ส่งยานอวกาศ
ไร้มนุษย์ไปโคจรเฉยๆ อย่างเช่น
รัสเซีย, ยุโรป, ญี่ปุ่น, อินเดีย
และจีน

ล่าสุด ฝรั่งอเมริกันวาง
แผนส่งมนุษย์เป็นๆไปเหยียบซ้ำ
อีกหน หลายประเทศก็วางแผนไว้
อีกรอบเดียวกัน นั่นเพราะดวง
จันทร์ไม่ใช่กรรมสิทธิ์ของใคร

ขอเพียงไม่คุกคาม ใครๆ
ก็มีสิทธิ์ตีตัวมินปร้อไปเดินโตเต้
บนดวงจันทร์ได้ตามชอบใจ (จ้าว)●

ผี...สึนามิ

“คนข่าวพเนจร” เข็ญ

เส้นทางของนักข่าวภาคสนามอย่างผม ต้องเดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ ตระเวนอีสาน-ออก-ตก อยู่เป็นนิจ ซึ่งเลยละครับกับคำว่า NEWS ที่ย่อมาจากทิศทั้ง ๔ ก็เล่นเดินทางทำข่าวซะจนหมาที่บ้านเกือบลืมหน้าเจ้านายขนาดนั้นนั่นละ

เวลาออกไปทำข่าวต่างจังหวัด ถ้ามีเวลารว่างผมชอบคุยกับคนท้องถิ่น ให้เขาเล่าเรื่องเก่าๆ ดำเนินพื้นบ้าน หรือไม่ก็เรื่องผี เรื่องเหล่านี้แสดงเอกลักษณ์ด้านวัฒนธรรมและความคิดจิตใจของคนในแต่ละท้องถิ่นได้ดีเลยละครับ

ฟังเรื่องผีมาก็เยอะแห่งหลายแหล่ง แต่ไม่มีที่ไหนที่จะมีคนเจอผีมากเท่าหลังเกิดเหตุสึนามิที่ภาคใต้ของเราเมื่อปี ๒๕๔๗ เรื่องเหล่านี้ผมฟังเขามาอีกทีนะ

ครับ แต่ก็เชื่อได้ว่าคนที่เล่าให้ฟังคงไม่โกหก เพราะคนเล่าบางคนเป็นผู้ใหญ่ที่เชื่อถือได้ บางท่านเป็นผู้ทรงศีล บางคนก็เป็นสายข่าวที่ผมไว้วางใจกัน

เรื่องแรกเป็นคุณพ่อของเพื่อนเล่าให้ฟัง หลังเกิดเหตุสึนามิถล่มมาไม่นาน คุณพ่อเป็นพ่อค้าขายส่งอาหารแห้งต้องขับรถผ่านเส้นทางช่วงหาดเขาหลักในเวลากลางคืน ขณะที่ขับมาคุณพ่อเห็นห่อผ้ายาวสีขาววางขวางอยู่กลางถนน ท่านตกใจเบี่ยงรถหลบมาเลนซ้าย ในใจคิดขึ้นมาทันทีว่าใครเอาศพมาวางกลางถนน เพราะตอนนั้นการเก็บศพผู้ประสบภัยยังไม่เสร็จสิ้นทั้งหมด ขับรถพ้นมาแล้วคุณพ่อก็ดูที่กระจกมองหลัง แต่ไม่เห็นห่อผ้า นั้นแล้ว ท่านนึกแปลกใจก็เลยจอดรถมองที่กระจกมองหลังก็

ไม่เห็น ท่านเลยเปิดประตูแล้วชะโงกหน้าออกไปดู แต่ก็พบเพียงความว่างเปล่า ไม่มีห่อผ้า ท่านมั่นใจว่าตัวเองตาไม่ฝาด และก็มั่นใจว่าตัวเองโดนผีหลอกเข้าแล้ว ท่านจึงรีบชิงรถออกจากที่นั่นทันที

และที่บริเวณเดียวกันนี้ พระภิกษุรูปหนึ่งเล่าว่า ท่านนั่งรถกลับจากงานสวดอภิธรรมศพ โดยนั่งคู่มากับคนขับ แล้วจู่ๆ ท่านก็รู้สึกว่ามีคนเรียก (รถปิดกระจกอยู่) ท่านหันไปมองริมถนน เห็นเด็กผู้หญิงฝรั่ง อายุประมาณ ๕ ขวบวิ่งอยู่ข้างรถ เด็กคนนั้นมองมาที่ท่าน ท่านกำลังจะบอกคนอื่นในรถแต่ก็มีบางอย่างทำให้ท่านไม่พูดออกไป แวดตาเด็กน่าสงสารมาก ท่านรู้สึกว่าเขาเป็นทุกข์ว่าเหว่มาก ช่วงประเดี๋ยวเดียวเด็กคนนั้นก็หาย

ไปในความมืด จางหายไปเหมือนแสงที่ค่อยๆหรี่แล้วดับไป ท่านจึงแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศลให้เด็กที่ท่านเห็น แม้ว่าเป็นเด็กฝรั่งอาจจะต่างศาสนา แต่ท่านก็เชื่อว่าเขาจะต้องรับได้ เขาจึงมาปรากฏตัวให้เห็น

ตอนผมเข้าพักในโรงแรมแห่งหนึ่งริมหาดที่โดนลินามิ (ขอไม่บอกชื่อหาด โรงแรมจะเสียลูกคำ) พนักงานเล่าให้ผมฟังว่าเพื่อนพนักงานที่เสียชีวิตไปแล้วมาให้เห็นบ่อย เห็นเดินออกจากลิฟต์บ้าง เดินสวนกันตรงทางเดินบ้าง เดินอยู่บริเวณลิอบบี้ก็บ่อย เหมือนกับเธอยังมีชีวิตอยู่ ยังทำงานอยู่ที่นี้ หน้าที่เธอก็ไม่ได้น่ากลัว เหมือนคนธรรมดา ไม่ได้แลบลิ้นปลิ้นตาหรือโผล่พรวดพราดมาทำให้ตกใจ แต่เธอไม่สนใจใครเลย เหมือนกับเธออยู่ในโลกส่วนตัว รอบข้างไม่มีคนอื่น น้องพนักงานบอกผมว่า “วันที่เพื่อนหนูเค้าตาย เค้าก็กำลังทำงานอยู่แบบนี้แหละ จิตเค้าคงผูกพันนะพี่”

ในโรงแรมอีกแห่ง รุ่นพี่นักข่าวคนละสำนัก บอกผมว่านอนไม่ได้เลย ฝันถึงมันจนทึ่งตื่นเสียงมันคุยกันหลายตัวพูดพุดพอไฟอะไรก็ไม่รู้ ภาษาอะไรแกก็ฟังไม่ออก แต่ไม่ใช่ว่าภาษาอังกฤษบางทีอาจจะจะเป็นเยอรมัน แกกับช่างภาพยืนยันว่าเสียงมันคุยกัน

อยู่ในห้อง ไม่ใช่เสียงข้างห้องดังมา พอตื่นมันก็เงียบ ก็ล้มตัวลงนอน ยังไม่ทันหลับมันก็คุยกันอีก สวดมนต์ไหว้พระก็แล้ว ขอ ร้องมันก็แล้ว ด่ามันก็ด่า มันก็ยังไม่เลิกคุย กลัวนะไม่กลัวหรอกแต่รำคาญ หนวกหู นอนไม่หลับ

รายต่อมาเป็นเด็กหนุ่มสายข่าวของผม บอกว่าขับมอเตอร์ไซด์ผ่านหาดตอนกลางดึกเคยได้ยินเสียงตะโกนเรียกข้างหลัง “คุณๆ” หันไปดูก็ไม่มีใครชี้ไปอีกนิดก็ได้ยินเสียงเรียก “คุณๆ” อีก หันไปดูก็ไม่มีเหมือนเดิม คราวนี้เขาขับหนีเลยไม่สนแล้วว่าคนหรือผี ไม่อยากเสียง แต่ที่มั่นใจว่าเป็นผีแน่ก็เคยเจออยู่ครั้งหนึ่ง เห็นแต่ไกล เป็นผู้หญิงมายืนโบกมือเรียกรถอยู่ริมถนนตอนตี ๑ คงคิดว่าเขาเป็นมอเตอร์ไซด์รับจ้าง เขาก็ขับเข้าไปหา ถ้าไปทางเดียวกันเขาก็จะไปส่งให้ แต่พอขับเข้าไปใกล้ผู้หญิงกลับหายไป เขาก็งงว่าหายไปตอนไหน อธิบายไม่ถูกเพราะเขาก็มองดูผู้หญิงคนนั้นอยู่ตลอด เขาเจอตรงมองหาก็ไม่เห็นว่าเขาจะไปหลบซ่อนหรือเดินหนีไปทางไหนได้ ความรู้สึกของเขาบอกทันทีว่าผีหลอกซ้ำ

สุดท้ายนี้ผมเจอกับตัวเองเลยครับ ทำให้ผมตัดสินใจเขียนมาให้อ่านกัน เพราะไม่ว่าที่ไหนๆ ผมได้แต่ฟังเขาเล่าอย่างเดียว ไม่

เคยเห็นเองสักครั้ง ช่วงที่กำลังฟื้นฟูสถานที่และสร้างบ้านเรือนให้ผู้ประสภภัยที่หมู่บ้านน้ำเค็มผมกับเพื่อนขับรถออกไปหาที่ท่านอาหาร ตอนนั้นสักสองทุ่มครึ่งเพื่อนเป็นคนขับรถ ผมนั่งข้าง มีน้องนั่งข้างหลังอีกคน เพื่อนโวยวายขึ้นมาว่า “เฮ้ย...นั่น” เขาเหยียบเบรกแรงจนพวกเราหน้าทึม เพื่อนชี้ให้เราดูที่ถนน ห่างออกไปสักห้าสิบลเมตร เราเห็นขาคคนกำลังเดินข้ามถนน ครับผมเขียนถูกแล้ว ขาคคนที่เราเห็นนั้นเป็นเท้าเปล่าคู่หนึ่งไม่สวมรองเท้า สูงขึ้นไปเป็นช่วงหน้าแข้งและน่อง สูงขึ้นไปเป็นหัวเข่า สูงจากหัวเข่าขึ้นไปไม่มีแล้ว เป็นความว่างเปล่า มองเห็นทะลุไปข้างหลัง

เรานั่งซ็อกมองขาคู่นั้นเดินด้วยความเร็วเหมือนคนเดินปกติ ข้ามถนนไปอีกฟากหนึ่ง จนหายไปกับความมืด นำประหลาดที่ช่วงเวลานั้นรถราบนถนนขาดช่วงทิ้งให้เราเผชิญกับเหตุการณ์ประหลาดอยู่เพียงคันเดียว พอสิ่งที่เราเห็นหายไป บนถนนก็กลับมามีรถวิ่งตามปกติ รถเราจอดคาอยู่กลางถนนถูกกดแตรไล่ เพื่อนรีบออกรถไปต่อ เราคุยกันถึงสิ่งที่เห็น แต่ในเมื่อทั้งสามคนเห็นเหมือนกันหมด สิ่งนั้นจะเป็นอะไรไปไม่ได้นอกจากผี และผีในช่วงเวลานั้นก็คงไม่ใช่ใครอื่นนอกจาก

ผีสีนามิ

